

Излиза два пѣти въ
мѣсеца. Годишна цѣна
е: гр. 20.— Безъ пред-
плата Спомоществова-
тели не сж пріети.—

Кн. 17. | Год. I.

Писма или статіи ще
ся отправятъ право до
Издателя въ Руссе.—
Неплатени писма не
сж пріети.—

С Л А В А

ПОВРЕМЕННО ДУХОВНО СПИСАНІЕ

1. АПРИЛЪ. 1872.

КАКВО МИСЛЯТЪ НАШИТЪ СВЯЩЕННИЦИ?

Въ единъ брой отъ листътъ си, бѣхми обнародвали едно писмо отъ едно священо лице, къмъ нашитъ священници; съ намѣреніе дано и тѣ захванатъ нѣщо да работятъ. Но нажалость до днесъ не са отзовахъ по-вѣче освѣнь единъ. Незнаемъ какъ и на кой начинъ да похвалимъ или да осѣдимъ нашитъ народни священници, когато не ги познаваме въобще отъ близо, нето пѣкъ излизатъ на явность за да може човѣкъ да ги оцѣни поне отъ дѣлата имъ. Колкото пѣти сме распитвали за тѣхъ, слушали сме чудеса безумѣстни, а не похвалби. Мнозина са оплакватъ отъ беззаконіята имъ, и са подиграватъ съ чинътъ имъ, което е голѣмъ срамъ за цѣль народъ. Тѣ вмѣсто да бждятъ образъ кротости, правятъ напротивъ най-голѣми интриги, (честь и уваженіе на онія, които неспадатъ въ това число) сичко работятъ за частнія си интересъ. Презиратъ и Бога и чина си и стадото си, само да си задоволятъ собственнитъ страсти. Нищо не работятъ, само чакатъ да умрѣ нѣкой, чи да зематъ бешлицитъ, или да вѣнчеватъ, или да трѣгнатъ съ котлето да събиратъ брашно и топли пити, съ една речъ сѣкій са

опонилъ отъ модѣ чи безъ пошъ не може да бѣде, и за дето пошството не копае съ мотика.

Незнаемъ на кой начинъ ще напредне нашето священство, какъ ще ся урѣди отъ малко малко, кога ще има полза народа отъ священниците си; когато никой не работи нѣщо въ това отношеніе.

Мнозина казватъ: нека са сподобимъ съ независима Църква, съ Българе Владици и Екзархъ, чи тогасъ сичко щѣло да стане, нѣ това е нѣщо съвсемъ неоснователно. Защото не са знае, какви ще бждѣтъ лицата, отъ които са очаква такъвъ единъ голѣмъ подвигъ. Неизвѣстно е дали ще бждѣтъ въ състояніе десѣтъ лица, да дадѣтъ животъ на духовното ни просвѣщеніе, когато едно цѣло священство отъ 500, може би и повѣче лица, не е направило онова, което е могло и трѣбало би да направи. — Ние искаме да имаме сичко: Екзархъ и Владици, и Богословски училища и др. но само съ голи думи, а на работѣ ни нѣма. Когато човѣкъ хвърли единъ погледъ върху едно священно лице, той трѣба да си обърне поглѣда да не го глѣда, защото нѣма и какво да види, освѣнъ едни садрани дрѣхи, и една камилавка потъналѣ въ масло; самія въикашній изгледъ на нашитѣ священници, (а най баче по селата) показва му и достоинството за този святъ и високъ чинъ. Тѣ вмѣсто да са носятъ най-чисто и прибрано, а то напротивъ най-долюбо. Въ самото пмъ повѣденіе ще види човѣкъ, че тѣ нѣматъ намѣреніе за напредкъ, нето да спомогнатъ на духовното народно просвѣщеніе.

Чуждитѣ Славянски народи за нищо толкосъ не са трудятъ, отъ колкото за священството си и за духовното си развитіе. За това виждаме въ тѣхъ едно твърдѣ голѣмо отличіе въ това отношеніе. Защо? Защото тѣхнитѣ священници сѣ учили по 20 год. въ училище, а не като нашитѣ да не знаѣтъ нето да четѣтъ свободно. — Ние вършимъ сичко за интересъ, безъ да глѣдаме на достоинството. Въ нашитѣ священници, невѣрвами да са намѣрятъ петима, които да не са рѣкоположени съ силата на царитѣ; а повѣчето еж приели този чинъ да ленству-

вать, или ако сж ся задължили въ първото си заниманіе, опопватъ са за да си изплатѣтъ дълга.

Наистина сѣкій безпристрастенъ и родолюбивъ Българинъ ще признае, че сме много въ дольно положеніе съ священството си. Никой мислимъ нѣма отрече, че до дето не са сподобимъ съ учени священници, до тогасъ нѣма духовенъ напредѣкъ. А като нѣмами достойни священници, виждами дето отъ на день вѣрата ни става по-слаба и по-тъмна; виждали сме мнозина младежи, които са подсмиватъ на священникътъ, когато служи или свършва друга нѣкож тайна. А това е страшно появленіе, това е подиграваніе съ Бога, а не уваженіе и страхопочитаніе. Ако това трае за дълго врѣме тогасъ по-добрѣ е да не носимъ това красно имѣ; когато нѣмами достойни пастири, то стадото ще са губи само отъ себѣ си.

На всѣкій народъ духовното развитіе е, въ рѣцѣтъ на священникѣтъ, следователно тѣ сж длъжни да предводѣтъ и управляватъ, споредъ силитѣ си, съ проповѣдь съ морални поученія и съ добрія си примѣръ, нѣ на жалость и това е рѣдкость въ нашитѣ священници. Затова наумили сме, за да можемъ да имаме отъ малко малко учени священници, да са отвори едно Богословско училище, което е неизбѣжно нужно. Има мнозина ученици, които желятъ това, и ни молятъ да обнародваме таково едно важно извѣстіе. Ние са задължаваме да предаваме споредъ силитѣ си на день по два часа, ако би да са испроводятъ за сега ученици, които сж учили четири класса, и ако сж издържаватъ отъ родителитѣ си. При това нужно е да са задължи още едно и двѣ лица, които да предаватъ нѣкой предмѣтъ. Сичко това ще стане ако сж отзове сѣкій родолюбивъ Българинъ, и спомогне споредъ силитѣ си. Всяко начало е тежко, затова трѣба само да са захване, а послѣ надѣвами са, какъ ще са развіе предпріятіето и ще са осѣти ползата.

Предмѣтитѣ които мислимъ да са въведѣтъ за сега въ това училище за първата година сж тія: *Славянска Грамматика, Догматическа Богословія, Риторика, Църковна Исторія* (първа часть), *Църковенъ редъ*, и нѣнѣ.

Нека прочее са отзовжтъ онія родители или Дружества, които желяжтъ да испроводятъ ученици, за да може да са опредѣли деньтъ въ когото ще са почнжтъ предаваніята; а ние ще молимъ Г-да учителитѣ въ града ни да са задлжи нѣкой отъ тѣхъ, който да земе участие въ това важно предпріятіе, също и едно священо лице, което да преподава църковнія редъ, до дето не са събере нѣкояж помощъ, за да можжтъ да са издържаватъ нужднитѣ учителн.

Не трѣба Г-да, да губимъ врѣме, нето да са надѣвами на едного, нѣ сичко да са върши съ врѣме. Виждами много ученици които желяжтъ да са учатъ, но нѣматъ средства, за да можатъ да си постигнжтъ цѣльта.

Никой не ни въспира отъ да са учимъ, стига само ние да са покажемъ ревностни къмъ това. Въ това важно предпріятіе отъ священството са изисква най-голѣмж дѣятелность и помощъ; нека прочее сѣкій който желяе добрія напредѣкъ на народа ни, да си даде миѣнието върху този предмѣтъ; (листътъ ни е отворенъ за всякого) за да може да са тури нѣщо въ дѣйствиѣ. И пакъ повтарями да кажемъ: чи нетрѣба да са надѣвами на никого, нѣ сами да са покажемъ че желями да имамн онова, което нѣмамн, и което ни е нужно, тогасъ и Богъ е съ насъ.

ОТГОВОРЪ.

Г-ну отцу и събрату моему П. Михову,
въ Гьозелдже-аланъ (Разградско).

Любезній събрате!

Въ 14-тій брой на Духовното списаніе „Слава,“ прочетохъ едно писмо отправено отъ Васъ, нарочно, кълъ вситѣ ни въ Христѣ събратія священници, съ цѣль дано и ние священниците веднѣжъ захванемъ нѣщо да работимъ, и то ако не друго, поне да си съставимъ за сега *Священнически Дружества*, само да би послужили, отъ малко, малко въ духовното просвѣщеніе, безъ което не можемъ никоги да отговоримъ на високото си званіе съ

което сме са удостоили; тѣзи идѣжъ ако и да е свята, но като не е турена още въ дѣйствиѣ, нѣма никаква важность. Затова азъ като сподѣлямъ на пълно миѣнието ви, свободенъ съмъ да си дамъ слабія гласъ, като народенъ пастиръ съ когото живѣжъ нераздѣлно, какъ съмъ готовъ да земъ участіе въ такъво едно свято предпріятіе, само ако би да ся съгласятъ на това и другитѣ ни братія.

Сичко е лесно и възможно за човѣка, само са иска съгласіе и почеткъ. Самичкъкъ човѣкъкъ неби сторилъ нищо, ако не са подпомогнеше и отъ другитѣ си събратія. Врѣме е вече и ние священниците да покажемъ на стадото си, че съществуваме. че сме готови да му помогнемъ, че му желайми напредакътъ. Стига сме са крили и ленствували; страшно наказаніе ни чака, ако неотговоримъ часъ по-скоро на народнитѣ нужди. Доста сме лѣжали въ невѣжеството и простотіята.— Нашитѣ трудовѣ навѣрно ще са оцѣнятъ, ако ние бъдемъ съгласни да ги положимъ и жертвуваме, нетрѣба да си мечтайми, че не сме достойни да помогнемъ на духовното си просвѣщеніе, нетрѣба да съществува въ насъ вече фанариотскія духъ; ние сме днесъ въ новъ животъ, за насъ са роди радостенъ часъ, ние доживѣхми подъ мъдрото управление на Н. И. В. Султана, да са сподобимъ съ народенъ Архипастиръ, който ще бди надъ насъ, само ако ние бъдемъ могъществени, да са покажемъ врѣдни и достойни избраници и служители Божии. Отъ насъ са иска днесъ да проповѣдвами словото Божіе, да показваме правія пъкъ на стадото си къмъ доброто и полезното. Да бранимъ Православіето отъ Еретици и Протестанти, които сж ся вмѣкнали съвсемъ безсрамно помежду ни, и ни отвличатъ овцетѣ въ стадото си, да гонимъ гордостята и завистята, отъ които произлизатъ сичкитѣ злини на свѣта, да не отдаваме никаква честь на онія които ни спирѣтъ и ни правятъ припятствія въ духовното просвѣщеніе, безъ което не сме въ състояніе да са назовемъ синове Божии.

Има на жалость по-между ни такива, които само отъ една гола завистъ, хулятъ и искатъ да почернятъ имѣто на човѣка, предъ цѣль свѣтъ, безъ да си поми-

слятъ че Божіето око бди надъ тѣхъ. А особено ние священниците, които трѣба да противостоимъ на такива хули и нападанія, ние напротивъ немаримъ нищо за това. Стоимъ къмъ сичко хладнокрѣвни.

Въ Христѣ братія священници! Високо е нашето званіе, тежка е службата, съ която сме са натоваряли, чудно е врѣмето и вѣкътъ въ когото живѣемъ! Отъ фанариотско робство са избавихми и нѣмаи вѣче кому да ся кланяи. Сега отъ насъ зависи сичкѣтъ съдба на Християнскѣтъ Църквѣ, или да ѣ подновимъ, украсимъ и възкресимъ, или срамно и съ гнѣвъ Божій, да не са имѣнуваи вѣче служители Божій, когато неиспѣлняваи точно святитѣ Му заповѣди.

Некъ слѣдваи братія, примѣрѣтъ Божій, некъ проповѣдваи словото Му! Това е което имаи да вършимъ ежедневно, това го иска чинѣтъ ни, съ това ще придобіемъ честь отъ стадото си, съ това ще покажемъ, че сме истински Христови пастири, и най-послѣ съ това ще си придобіемъ вѣченъ миръ на тѣлото и вѣченъ животъ на душата.

Да не би да са зловиди на нашитѣ събратія священници по другитѣ страни, за дето са впуснахъ, да назначавамъ на дълго длѣжноститѣ, и важността на священническія чинъ което е за тѣхъ нѣщо извѣстно, азъ са ограничавамъ само върху мисълта, която са е породила въ священниците отъ Разградското окрѣжие, за дето желятъ да си съставятъ едно *Священническо Дружество* и казвамъ: че за да стане такава едно важно нѣщо, пуждна е помощта и поводъ да са даде отъ градскитѣ ни священници, които навѣрно ще заслужатъ не малко въ това отношеніе, ако ся съберѣтъ, и като са разговорѣтъ върху това свято предпріятіе, да испродѣтъ нарочно по селата особенни писма, съ които да призовѣтъ всичкитѣ селски священници въ едно опредѣленно мѣсто, и тогава да съразмислѣтъ върху този предмѣтъ, да са изработи и подпише уставѣтъ; и съ това мислѣ ще бѣде постигнато общото желаніе.

За длѣжностъ считахъ да си дамъ мнѣніето върху

този предмѣтъ, а за по-обширно разясненіе, очаква са отъ градскитѣ священници, които ще ни зарадватъ немалко, ако ся отзоватъ.

Съ почитаніе

Свящ. И. Стояновъ Самоковскій.

Арнаутъ-кной 12 Мартъ 1872.

С Л О В О.

на Благовѣщеніе.

(Говорено въ църквата Св. Троица въ Руссе).

БЛАГОВѢСТЕИЪ ЗЕМЛЕ РАДОСТЬ ВЕЛІЮ!

Каква е тази земѣ, на която са заповѣда съ църковенъ гласъ да изявява великата радостъ? Не е ли тя нашата проста земѣ,— земѣ, на която ние живѣемъ, и по която ходимъ? — Не, св. църква неподразумѣва съ рѣчта *земле* бездушнѣтѣ земѣ, но насъ — чедата си. Насъ особено именува църквата земѣ. Защото сме отъ земѣ, и въ земѣта ще отидемъ. И тѣй земльо — сичкій чловѣческій роде — благовѣстуй сега радостъ велію!

Инѣкъ телѣсно, когато погледнешъ човѣка живъ, тѣй неприлича, ни най-малко на земѣ. Той е величественъ, красенъ и чудно сътворенъ. Но трае ли това за дълго? Не, минаватъ са нѣколко години, и този земній господаръ, измѣнява са отъ день на день, цвѣтѣтъ на лицето му става по черенъ, ослабва телѣсно, убиенъ отъ дългия животъ и трудъ изнемошава, ослабва тѣлесно и духовно, клони къмъ земѣта и най-послѣ — одарва смъртния часъ, и той влиза въ земѣта, съ която е и произлѣзълъ и ѣ храни съ тѣлото си, споредъ както е хранила тя него, до дето е билъ живъ. Гдѣ не са намѣрватъ човѣчески кости? Имали едно мѣсто на земѣта, гдѣто да не гние чловѣческо тѣло?.....

Но чувашъ ли земльо? — Сичкій чловѣческій роде! На какво тѣ вика днесъ св. църква? Явява ти, какъ една дъщеря, свѣта дѣва Марія, чудно става майка на Господа, който е отъ неѣ роденъ насъ ради чловѣкъ и на

шого ради спасенія, — който е възкръсналъ за насъ, и побѣдилъ смъртта, — който са възнесълъ на небето заради насъ, и съ това ни е избавилъ отъ жалостното онуй грѣшно състояніе.

Благовѣстуй земльо — сичкій чловѣческій роде, радость велію! човѣчеството е на небето! Тамъ е Богочловѣкътъ Исусъ Христосъ! Отъ дѣсната старна на Бога Отца. — На небето е и Неговата Майка съ пречистото си тѣло, и тя е наша заступница, тя е наша молитвенница и покровителка. Но и ние сички сме опредѣлени за небето „*Идѣже есмь азъ, ту и слуга мой будетъ* т. е. въ небесното царство. Тамъ са вече сичкитѣ праведни мъченици и святители. Тѣ са радватъ тамъ съ Христа, наслаждаватъ са съ Ангелитѣ. Освѣнь това, тѣ сж нашетѣ молитвенници предъ Бога, помощници въ нуждата и покровители въ злощастието. Земѣта са обърнала на небе. На вредъ са вижда Божій благословъ.

О! благословена ти въ женахъ, преблагословена Майко и дѣво! Благословенна е смиренностьта, чудна е милостьта ти, за дето си привлѣкла Божіето милосердіе надъ грѣшнія чловѣческій родъ. Достойно е, пресвѣта Богородице, да тѣж славимъ за винаги и предъ сичкія си животь. О тебѣ благодатная, радва ся днесъ всяка тварь, ангелскій соборъ и чловѣческій родъ.

Но братія! Да ли участвувами ние сички въ тѣзи радость? Да ли нѣма по-мѣжду ни мнозина, които мислятъ щомъ излѣзѣтъ изъ Божія храмъ, да направятъ пѣ-коя пакость другиму, или да разплачатъ сиромаха?! Тежко и горко на оня, който осквернява Божія храмъ съ безаконія и неправда. Ако сме са събрали днесъ да чуйми велика радость, а не сме съ чисто сърдце, ако не чувствувами благодатьта Божія, то тогасъ въ такъвъ случай, не ще ни ся изяви радость, нъ страхъ и наказаніе.

Дѣва Марія е била смирена, тя са е имѣнувала Господня служкиня, и въ всичко са покорявала на волята Божія. Тя не е знаяла да са противи, тя е била къмъ всякого искренна. — Такива би трѣбало да бѣдѣтъ сичкитѣ Христіани. Трѣбало би сички да испитамы, каква е

волята Божія, и като ѝ познайми, да Му ся покоря-
вами. Сичката си воля и надѣжда, да предадемъ на Го-
спода, като кажемъ: „Се раба Господня! буди мѣ по
глаголу твоему!“

Всяко едно страданіе за човѣка е училище. Сичко
което ни са случва е за доброто ни. Трѣба прочее тър-
пѣливо да поднасями сичко, което ни дава Богъ. Нѣма
нето единъ човѣкъ на земята, който да не е страдалъ.
А страданіето за насъ смъртни е отъ голѣма полза.

Когато бъдемъ задоволни съ онова което ни дава
Богъ, тогасъ ще имамъ по миренъ животъ, драговолно ще
поднасями доброто или злото, и съ това ще са пока-
жемъ достойни синове на милосердіето съ което ни у-
достоява. Богъ никоги невъсприема, да ни причини нѣкоя
пакость, Той ни желае винаги доброто но ние сами е-
динъ другиго гонимъ са и са ненавиждами, отъ завистъ
не можемъ нето да живѣемъ спокойно. Радвами са когато
видимъ че нѣкой нашъ братъ пострада въ нѣщо. И ве-
сѣли бивамъ когато нѣкой нашъ братъ падне въ кое бѣд-
ствіе. По горнія по достоинство или по богатство, гле-
дамы да го свалимъ и потѣпчимъ. Въ Божія храмъ, гдѣто
трѣба да стоимъ, мирно, съ страхъ и благовѣніе, ние на
противъ бивамъ по-немирни и невнимателни. Сичко което
иска Богъ и самото ни имъ да изпълнявами, ние винаги
правимъ противното. Въ Божія храмъ, гдѣто сме предъ
самія Богъ, който ни гледа и види сичко което правимъ,
ние не сме точни въ моленіята си, преди да са свърши
Божествената литургія, излизамъ на вѣнъ, до дето сме
още въ черкова, туряме си фесовитъ на главитъ и други
много приключенія има, които съ противни на Христіан-
ската ни вѣра, нѣ дано ся сетятъ священниците ни и ся
поправятъ, защото днесъ са откри новъ животъ, за на-
шата църква, днесъ трѣба да познаемъ правата си истин-
ска Българска вѣра. Днесъ е врѣмето за насъ, подъ мъ-
дрото управленіе на Н. И. В. Султана, ясно и свѣтло, не
е вече покрито съ фанаріотско було. Днесъ и самія духъ
на врѣмето иска отъ насъ да напредвами, иска да от-
хвърлимъ фанаріотското заблужденіе, иска да не са лъжемъ,

нето да вършимъ онова което не е нето Българско нето Христіанско. Имѣто ни отъ друга старна и вѣрата, която е за насъ единото спасеніе, некатъ да не лъжемъ Бога, нето да вършимъ онова което е нему противно и отъ Соборнитѣ установленіе строго запретиено, съ една речъ да не съществувать вече въ нашитѣ храмове фанариотски обичаи, нето черковни типци.

Сичко това си иска поправленіето отъ пастиритѣ и Божитѣ служители. Ако желаятъ да отговорятъ на високото си званіе и да придобѣхтъ честь отъ народа.

Наша е длъжността да слушами, а тѣ да наста-
вляватъ и на правія пѣть управляватъ.

Благовѣстуй земльо.— Сичкій Българскій роде! За тебъ ся откри днесъ велика радость, ти си духовно свободенъ, Богъ е съ тебѣ. Бъди постояенъ и твърдъ въ вѣрата си. Строго пази и почитай сичко, което е твое и Божественно. Варди си великолѣпното имѣ, отъ чужди названія.— Най-послѣ благовѣстуй земльо,— сичкій Българскій роде! Сичкитѣ ти страданія сѣ наплатени, ти доби църковни правдини, бѣди задоволенъ, съ увѣреніе какъ идущото благовѣщеніе. ще ти благовѣсти по-голъма радость. Аминь.

СВЯЩЕННИЧЕСКИ СТЕПЕНИ.

(свършва).

Що е Патриархъ?

Патриархъ е речъ Гръцка и значи: главж, отецъ, т. е. първосвященникъ, или означава началникъ на отцитѣ. или народенъ началникъ. Това имѣ е било въобще познато и употреблявано още въ старій завѣтъ.

Днесъ, православната наша църква брой петъ патриарха, които живѣхтъ: въ *Иерусалимъ*, *Антиохія*, *Александрія*, *Константинополь* (Ц-градъ), и *Сремски Карловци* (въ Австрія). И въ православната Руссія било е въведено патриаршеството въ 1589, и е траяло до 1700 година. Нѣ въ тѣзи година царъ Петъръ преобразилъ патриарши-

ѣта въ *Синодъ*, като далъ на св. Синодъ, опредѣленни права и длѣжности.

Архіерейски чинове, които е отхвърлила църквата.

Православната църква е отхвърлила само три чинове, и то: *Папа, Ексархъ и Хорепископъ.*

1. Папа.

Може би да са види за чюдно на почитаемитѣ читатели, когато четѣтъ, какъ тѣзи титула е била въ неизвестни случаи употребявана надъ православнитѣ архіерей, т. е. имѣнували сѣ са *папа*. Казва са, че Александръ епископъ Александрійскій е носялъ тѣзи титула. Въ това същото врѣме страдала е църквата александрійска отъ *Мелетіа*, който е билъ епископъ въ *Тавауди*, а тѣзи областъ била подчинена подъ управленіето на Александрійскія папа, и Мелетіа е билъ послѣ него най-старъ.

Александрійскій Епископъ е ималъ едно преимущество надъ другитѣ епископи, и това са види отъ тукъ, за дето св. Отци на първій вселенскій съборъ държанъ въ Никей, като са съгласили, да се празнува пасхата всяка година въ Педѣля, (послѣ пролѣтното равноношіе) наложили на Александрійскія епископъ, да би той назначавалъ всяка година деньтъ за празнуваніето на пасхата, въ писмо. на Римскія епископъ, а той на другитѣ епископи.

Балуджанскій избѣгва истината на тѣзи речъ „*Папа*“ и не ѣ отдава нето на Александрійскія нето на Римскія епископъ, нѣ и пакъ може да се заключи, какъ двата тия епископи сѣ имали тѣзи титула: *Папа*.

2. Ексархъ.

Ексархъ означава *прѣвъ начяльникъ* при всяко дѣло. Ексарха е имало два вида: еднитѣ сѣ били областни, а другитѣ окръжни. Тѣзи титула е траяла до тогасъ, до дето са въведе имѣто *патріархъ*. Ексархътъ е ималъ винаги първо мѣсто послѣ патріарха, като си е жадържавалъ правото надъ митрополититѣ. Това е било въ 9-тій вѣкъ. Въ послѣдньо врѣме Ексархътъ е билъ църковенослужителъ, който билъ подъ властѣта на патріарха, и е водилъ

грижата надъ монастиритѣ, които сж зависили непосредственно отъ патриарха.

3. *Хорепископи.*

Хорепископи (спомоществователни епископи). Въ старо врѣме когато са умножили христiанскитѣ Епархiи, тогасъ епископитѣ си опредѣлили помощници, които са имѣли хорепископи, защото споредъ названiето си, биле сж селски епископи.

Хорепископитѣ сж имали едно преимущество надъ селскитѣ епископи. Като н. пр. тѣ сж опредѣляли четци, пѣвци и полодіакони за селскитѣ църкви. Тѣ сж имали право да помазватъ съ миро онiя, които сж ся кръщавали въ селскитѣ църкви. Тѣ сж имали тѣзи власть да даватъ на селскитѣ священници отпустителни писма. Когато сж минували отъ една епархiя въ друга. На тѣхъ е било свободно да служатъ въ градскитѣ църкви, прѣдъ присѣствiето на градскiя епископъ, което не е било дозволено на проститѣ селски слященници: а освѣщъ това имали сж мѣсто и гласъ въ църковнитѣ събори.

Но понеже е произлѣзвала тѣхната власть непосредственно отъ градскитѣ епископи, то наскоро е изчезнало и господството имъ отъ църквата. Лаодикикискiй църковнiй съборъ год. 360, опредѣлилъ е да са изхвърлятъ епископитѣ изъ селата. И тѣй хорепископскiй чинъ изчезна, отъ христiанската църква. Послѣ са трудихъ да въведжтъ пакъ този чинъ, но неможахъ.

† НАДГРОБНО СЛОВО †

говорено на покойнiя

Иванчю Г. Дайнеловъ.

Момъкъ на 23 год. роденъ въ Руссе.

Жалостно събраніе!

Много пѣти сме били събирани на погребеніе; много пѣти сме чували жаловитѣ плачь, много пѣти сме слушали за жалостни приключенiя нѣ никоги не ни са е потърсвала

душата до толкосъ; като сега въ този жалостенъ случай които са излѣ съмсемъ безвременно, надъ единъ младъ нашъ другарь и пріятель! И наистина: до вчера, майка, братъ и сестра изявлявахъ топлиѣ си мисли на чадото и на брата си, до вчера майката разговаряше съ чадото си, а братътъ си изказваше сичкото повѣреніе на брата за добъръ напредъкъ. До вчера една фамилія, много роднини и едно отечество имахъ една надѣжда, имахъ една душа, отъ която ся очакваше голѣмъ полза, голѣмо утѣшеніе и подкрепленіе. До вчера живѣеше една душа на свѣта, ходяше и разговаряше. Въ мислитъ си имаше красна бъдущность — А, днесъ. — О, днесъ са чувствува дълбока жалость, днесъ са представлява страшна буйна скърбъ. Тукъ са плаче и ридае, плачевевъ гласъ са чува, сълзи са ронятъ, звѣна на жалость са біе, свѣщи са горятъ на смъртъ, въ този храмъ, О, Боже, майка, братъ сестри, роднини и много пріятели, съ преклонени глави, съ повѣхнѣли лица, сълзитъ си бършатъ, предъ Бога и предъ ... ахъ предъ мъртво тѣло стоятъ. Очитъ имъ само на единъ предметъ гледатъ. Колко чудно и жалостно представленіе!... Тукъ въ храмътъ Божій лежи..... ахъ родолюбивъ момъкъ на 23 год. Не, това е неизказано..... той мъртавъ, промененъ, съ тѣло, а безъ душа. Накиченъ съ различно красно цвѣтіе, Църковни пѣсни му са пѣхтъ. Плачу и ридаю са чува. А бракътъ му гдѣ остана, зеръ са той вече изгубва отъ този свѣтъ? Зеръ осава любезната си майка, сестри, и братъ да ронѣхтъ горки сълзи за него. Зеръ облече въ черно онія, които, иматъ нужда отъ утѣшеніе?! О Боже, да ли е и това отъ Тебе? Да ли Ти искашъ да наказвашъ невиннитъ? Или си пушашъ гнѣвътъ само за едно поправленіе? Но, ахъ! Ти си Боже, преблагъ и най-милостивъ. Ти не си сътворилъ човѣка за отиѣщеніе, нѣ отъ великата си благость. Ти си сътворилъ сичкія човѣческій родъ да напредва къмъ доброто за което си му назначилъ и пѣхтъ. Но само едно е за сичкія човѣческій родъ страшно и непонятно. Ахъ смъртъ, непонятно нѣщо. Да затвори младъ човѣкъ очи, да остане безъ чувства, да не може, него да ходи, нето да гледа,

нето да говори? Това ли е награждението което има да приеме, всѣкій човѣкъ? За това ли са мѣчимъ и трудимъ? Таквасъ ли е била сѣдбата и на тоя младъ момѣкъ?.....

О, ронете сълзи ви е жалостни родители и сички слушатели, нека потекътъ като рекъ. Плачете съ гласъ жаловитъ. Дано, чуе Богъ оплакваніята ни, и да ни запази поне за дълго врѣме отъ тѣзи немилостива смъртъ. Ахъ, красно желаніе, сърдечно жаланіе имами сички за животъ, дългъ, спокоенъ и радостенъ. Нъ нищо не става споредъ волята ни нищо не става споредъ мислитѣ ни. Много пѣти при най-добри мисли, бивама излѣгани и унищожени. Сичко става както е Богу-угодно. Той ни дава животъ, той ни дава радостъ, той ни дава и жалостъ. А ние като негови чеда длѣжни сме да са покорявама на волятъ му и търпеливо да поднасяма, сичко каквото ни подари. Чудно е божіето имѣ, чудни сѣ дѣлата му; неизказанна е милостъта му. Но нашитѣ дѣла не отговорятъ на пълно на святитѣ му заповѣди, ние презирама вѣчнія, а предпочитама привременній животъ.

Поглѣднете, жалостни слушатели, какво нѣщо е приврѣменній животъ. Вижте скаяната майка, братъ и сестри колко горко плачатъ и отъ глѣбини сърдца въздишатъ за изгубваніето на чадото си. Поглѣднете, колко често хвърлятъ насълзени поглѣди върху побледнялото му лице. Вижте неописано жалостно позорище. О, ти окаяній и злощастній пріятелю! Защо ни оставяшъ? Защо расплака майка си и сестритѣ си; защо изгуби сичката падѣжда на едничкія си любезенъ братъ? Защо имъ скрати радостъта? Неможа ли да поживѣешъ още дълго врѣме за да са покажешъ съвършено благодаренъ на братскитѣ си жертви, и да продължишъ живота на старата си майка, която тѣже родила и отхранила?—Ахъ, ти си билъ злощастенъ, за дето отивашъ младъ и зеленъ въ черната грозна земя. Но бѣди поне задовеленъ отъ сичко онова което си ималъ за живота си. Напомняй си въ оня животъ че си ималъ братъ искрененъ и любезенъ, който не е жалилъ неговото живота си за да ти помогне. Твоята майка и сестри, не ще тѣ забравятъ. Тѣ често ще ти посѣщаватъ гроба

и ще го мокриятъ съ ростни сълзи. Буйна жалость осѣщатъ такожде и съотечественицитѣ ти, за изгубваніето на животътъ ти, защото съ всякого си живѣлъ братски, искрено и мирно. Родолубіето ти съ което ся отличаваше остава за вѣчно въспоминаніе.—А вие жалостни родители, които сте обвладани въ тѣзи неизказанна скѣрбъ, утѣшете ся, като си помислите, че сте свършили сичко което било нужно за да отговоритѣ на най-святата си длъжность. Забрави и ти брате, сичкитѣ мъки и жертви които си положилъ за единчкія си братъ въврѣмето на животътъ му. Ако и да си окаквадъ отъ него една голѣмъ ползкъ, но не си билъ честитъ да видишь наплатени трудоветѣ си. Възвърни ся въ първото си положеніе, за да не съгрѣшишь на Бога или да повредишь себѣ си, защото това е голѣмъ грѣхъ. Кой ли е Боже, отъ насъ най-праведенъ, кой ли е най-достоенъ за да може да сътвори чудо, да възвърне изгубена душа, да съживи мъртво тѣло; чи да можятъ да ся утѣшятъ толкосъ жалостни сърдца. Не! това е непонятно. Това е невъзможно въ днешньо врѣме. Тукъ сичкото утѣшеніе е въ мисълта какъ същата зла честь ще постигне и синца ни; това трѣба да помислитѣ и вие о, жалостни родители, и да си смиритѣ сичкитѣ чувства и душевни волненія. А вие, жалостно събраніе, които сме са събрали, като пріатели на покойнія за да му отдадемъ и последната честь, некъ му кажемъ съ съкрушено сърдце, вѣчная память! Аминъ.

КНИЖЕВЕНЪ ОТДѢЛЪ

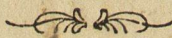
Тія дни видѣхми първата брошура „Книжевенъ имотъ,“ урежда и издава Г-нъ Г. А. Живковъ. Всекій месѣцъ ще излиза по една, близу отъ 4-5 коли. Годишна цена е 36 гр. конто Г-да искатъ да пріематъ, можатъ да са отнесатъ право и до насъ.

ОТГОВОРИ:

На Почит. Читалище въ Хаджи-олу-Пазар. Испроводенитѣ ви пари пріехми. Благодаримъ ви.— Г-ну Ив. И. Халачоръ, въ Никополь: Небойте ся, съ единъ камъкъ дваръ не става. Нетрѣба да давате вниманіе на она Гръкъ въ града ви.— Къмъ Почит. Читалище въ Сливенъ. Съвсемъ ни забравихте. Незнаемъ по какви причини.— Къмъ Почит. община въ Кюстенджя. Писахме ви по-вѣче отъ десетъ пжти, а отъ васъ нѣма нето гласъ нето слухъ, Явете ни: какво станахъ нашитѣ книжки? да не сж възкръснали? Стига сме чакали.— Г-ну К. Цоневъ въ Бѣлж. Сжщото прочетете и вие. Жалъ ни е.

 Напомнюваме и молимъ, който ни е длъженъ за листьтъ, да ни испроводи стойността, за да не теглимъ никакви мъки, нето да му предаваме имѣто на явность.

Издат.

Издатель: Т. Х. Станчевъ.

Въ Печятницята на Дунавскята Область.

(طونه ولايتی مطبعہ سندھ باصلا مشدر)
